

Butlletí de «Germanor»

CENTRE CATALA

ANY XXXIX — N.º 558 — DESEMBRE 1950

CASILLA 2278

SANTIAGO DE XILE

CONCERT DE L'ORFEÓ CATALÀ

Consideracions preliminars

El dia 8, l'Orfeó Català va donar, després de molts anys de silenci el seu primer concert davant del públic de Santiago, al Teatre de la Opera. Hom havia anunciat des d'ací tantes vegades aquesta presentació, i tantes vegades havia hagut d'aplaçar-se, que molts compatriotes començaven a mostrar-se escèptics. No obstant, la constància exemplar d'un nucli d'Orfeonistes, ha triomfat. I cal afegir que en aquesta victòria hi ha influït també decisivament, amb la seva energia i les seves aptituds, el nou Mestre Director, Sr. Ramon Muguruza.

No havíem parlat ací encara, per prudència, d'aquest Mestre. Estàvem, en aquest aspecte, avesats a viure d'illusions i de promeses vanes. I no insinuem, amb les nostres paraules, cap crítica malèvola contra els anteriors Mestres, les aptituds artístiques dels quals estan per damunt de les nostres crítiques. L'actuació, en altres ambients, ho demostra. Però, en aquest món, tot és una mica circumstantial i aleatori, i el cert és que entre Mestre i orfeonistes no s'havia produït la necessària fusió. Avui, en canvi, afirmariem que l'atzar ens ha afavorit. El Sr. Ramon Muguruza

és basc, i dirigeix actualment una agrupació coral masculina de la colònia éuscara. Basc i catalans compartim intensament un mateix o semblant ideal. Això sol ¿no contribuirà a crear un clima sentimental més propici a la comprensió?... El Sr. Ramon Muguruza, a més, ha arribat a Xile en el mateix vaixell que van arribar-hi molts refugiats catalans. I ¿no serà un motiu per desvetllar la seva fe, el seu interès pel nostre Orfeó, ja que l'existència de l'Orfeó obeeix als mateixos sentiments que ha provocat l'exili de tants catalans? (I, entre parèntesi, aquest fet ¿no decidirà a alguns dels alludits compatriotes a posar-se sota la direcció de la batuta del qui fou llur company de viatge?... Es desitjable i resultaria convenient.) I, encara, un clima així de comprensió, ¿no influirà a fer més catalana la interpretació de les composicions catalanes? Es a dir, a abandonar una tendència a estilitzar, a afiligranar excessivament les melodies, cosa que de vegades sembla obeeir al bon gust i que no és pròpiament bon gust sinó que traïex un dubtós preciosisme. I, precisament, en el concert al qual anem a referir-nos, el Sr. Muguruza ens semblà que era un director de bon gust.